

Karlík botičku položil na nejbližší pařez. Pozpátku couval, ale mezi stromky se nic nedělo. Vtom zahlédl pohyb. Byl to mžik. Větvičky se rozevřely. Zjevila se postavička, ne o moc vyšší než veverka. Ale zvířátko to nebylo! Karlík jasně poznal kluka. Ale jakého kluka – menšího v životě neviděl. Měl všechno, podle čeho se kluci obyčejně poznají. Kšiltovku na rozčepýřené hlavě, tričko a modré džíny. Postavička popadla kecku, ale než s ní zmizla zpátky, zakopla o kořen a jako každý rošťák a popleta sebou švihla na zem. S naříkáním zůstala sedět a hladila si potlučené koleno. V tu chvíli vyběhla postavička druhá. Jasná holka! Ze stříbrné čapky jí vykukovaly dlouhé jemné rozevláté vlásky, které jí sahaly až po ramena. Měla zelené tričko, sukničku a legíny. Sklonila se ke kamarádovi.

„Uhodil ses? Bolí to moc?“

„Au. Nebolí.“

„Ale bolí. To by ses tak nešklebil.“

„No tak bolí.“

„Ty jsi přece motovidlo!“

A oba se začali smát až se za břicho popadali. Karlík sledoval to divadlo s otevřenou pusou. Docela se zapomněl bát. Tak malé bytosti mu

